

Филип започна да обикаля отново салона, оглеждайки удивителната колекция от конични шапки, включително стари хартиени шапки от новата 2000 година, шапка на принцеса за рожден ден, средновековна дамска шапка и, разбира се, няколко широкополи, черни шапки. Огледа всичко това, опитвайки се да си даде сметка с какво точно си има работа, но нямаше време за колебание. Нещо го караше да стигне до този глас и до неговия собственик през вратата. Закова се на няколко крачки от миниатюрна кухня. Три палта, закачени вляво от тази врата, се бяха издули достатъчно, за да блокират отчасти пътя му. Магали Шодрон работеше на плот, покрит с миниатюрни сини плочки, които биха го влудили, ако бяха в неговата кухня. Как изобщо успява да поддържа чисти фугите между тях? Какво правеше, ако искаше да омеси и разточи нещо – всеки път вадеше някаква мушама? И възможно ли е изобщо плочки да останат чисти? Как може на някого да му хрумне да работи върху някаква друга повърхност освен мраморна? Гранит – приемлив компромис. Но дребни сини плочки?

Беше поставила пред себе си две тавички за тарти и тъкмо прокарваше лъжицата над шоколада, с който сигурно току-що ги беше напълнила. Не особено добре. Филип едва успя да сподави желанието си да грабне някаква бяла кърпа и да я плъзне по ръба на тавата, за да почисти от него трохите от кората за основата. Леко примигна, когато видя, че някои от въпросните трохи се пренасят върху самата шоколадова повърхност. Която тя изобщо не можеше да направи идеално гладка. Кремът ѝ беше изстинал прекалено много преди изливането, затова сега оставяше върху него следи от лъжицата си. Ръцете го засърбяха толкова силно, че му се наложи да забие пръсти в тях, за да се въздържи да не грабне лъжицата и да я нахока порядъчно, както се полага на непохватен чирак. Зад нея, но толкова близо, че той на нейно място би я бутнал с лакът при всяко завъртане, върху котлон, сложен на най-слабата степен, къкреше тенджерата с шоколад. Ароматът му се протегна нагоре и се уви около Филип. Горещ шоколад. Кога за последен път беше пил горещ шоколад?

Навън започваше да става все по-студено, жълтите листа по дърветата ставаха кафяви, така че идеята да се свие пред камината с чаша такъв шоколад му се стори крайно примамлива. Тя работеше дори без престилка. И леко се усмихваше. Косата ѝ беше вдигната отново с онова небрежно съвършенство, което той беше зърнал онзи път. Друг чифт черни ботуши добавяше десет сантиметра към височината ѝ и помагаше на плътно прилепналите по тялото ѝ дънки да извършат чудеса за задните ѝ части. Пуловер в смесица от полунощно синьо и черно се свличаше сексапилно от едното ѝ рамо.

Той си пое дълбоко и продължително дъх, вдишвайки уханието на горещия шоколад, а погледът му пробяга по задните ѝ части, за да

се спре накрая на ключицата ѝ. И ти искаше да я хокаш като непохватен чирак? Подреди си приоритетите, Филип!

А тя още не го беше забелязала – толкова силно се беше концентрирала върху своя шоколад. Гърдите му се бяха стегнали толкова много, че едва успяваше да диша нормално, а тя дори не беше доловила присъствието му?

Филип пристъпи на прага на кухнята. И остави присъствието си да я изпълни. Открай време си знаеше, че доминира навсякъде, където се появи. Тя трябваше да бъде с тънки токчета, за да стигне до рамото му. Затова той просто остана на прага и я повика с мисълта си.

Съпротивата ѝ го изненада – излизаше много бавно от унеса си в шоколада. Докато той изпълваше с присъствието си стаята, усмивката ѝ първоначално се разшири и стана по-тайнствена. Главата ѝ се повдигна лекичко и по тялото ѝ пробяга тръпка, като човек, който беше замръзнал и внезапно се беше озовал на топло. Обърна се бавно към него, като че ли се будеше от прекрасен сън. И подскочи...